Prima lege a științei în plan spiritual

On Februarie 06, 2022

Nu putem cunoaște lucrurile așa cum sunt în sine, ci numai așa cum ne apar.

Vă povesteam în articolul precedent despre marele inventator Alfred Nobel, căruia întreaga materie îi dădea mereu ascultare atunci când încerca să realizeze o nouă variantă (mult îmbunătățită) a dinamitei. El a fost ferit de orice accident în lucrul cu substanțele cele mai explozive, deși milioane de oameni mureau anual datorită dinamitei.

Într-o oarecare măsură, fără să întâmpin vreo dificultate, dacă mi-aș măsura capacitățile de inventator prin experiența confruntării cu moartea, cu privire la modul de a schimba o constantă a reprezentării cuceririi științei pe o traiectorie axiomatică unitară, atunci probabil m-aș ciocni de o latură trecută cu vederea, o excepție, ceva ce nu aș fi gândit că pot face. O fi doar o problemă de credință și de for interior?

Totuși, sunt un inventator-autodidact, și pe această cale sunt îndreptățit să accept modul de încadrare a invențiilor mele în categoria celor ce nu se rostesc, dar se închipuiesc. Fără excepție, lucrul cu materia se poate transforma într-o relație desfășurată între ceea ce proiectez ca intenție, și efectivitatea protecției pe care natura mi-o asigură cu un singur scop: pentru a-i lărgi valențele de "miracol" în afara materiei vizibile.

Leadership: Poți să te privești înăuntrul unei versiuni de evenimente imaginare, fără să fii dator să dai măsura propriei tale confruntări cu reprezentarea adevărului din jurul viziunii pe care o creezi?

Relația cu mine însumi este o punte către miracolul științei, o redimensionare a imagini care îmi permite să reproducă ceva, încât să dau o replică realului, dar în același timp este o confruntare între ceea ce consider a fi vechi și dorința de progres. Se creează astfel premisele unei evoluții constante și vizibile, fapt care lărgește orizontul cunoașterii naturii vii (ca totalitate a evenimentelor de impact) și a esenței lucrurilor nevăzute.

În acest sens, moartea nu mai este văzută ca fapt natural în cartea vieții, ci ca unul din coordonatele unei magii care este totodată un joc de o ghicire sublimă, desfăcându-se și legându-se de mine printr-un exercițiu al imaginarului și al visului de a trece peste hotarul posibilităților omenești. Natura nu poate fi satisfacută să adauge un plus de complicitate reală cu Creatorul, decât prin recapitularea propriei mele experiențe de dedublare, deci sub formă fictivă.

Lucrurile merg întocmai cum mi-am dorit" spunea la un moment dat vrăjitorul Prospero într-o piesă de Shakespeare. Planul său îndrăzneț se transformase într-un angajament care sfida moartea. Îi era din ce în ce mai ușor să stea în mijlocul lucrurilor care se întâmplau. Mai mult, el putea să observe totul, dar fără să fie văzut. Duhul pe nume Ariel, care era și el nevăzut pentru orice ochi omenești, afară de-ai lui Prospero, rușinat la gândul că ar putea să pară lipsit de recunoștință, s-a supus mereu poruncilor creatorului său.

Aici se aduc în prim plan caracteristicile unice ale legii care mișcă lucrurile: pentru a fi întindere, materia trebuie să fie forță de pătrundere, de expansiune și de rezistență. Apoi, dispunem de un mijloc de cunoaștere directă a realității, pe care ni-l oferă doar propriul nostru suflet. Iar activitatea sensibilă a sufletului, dirijată de virtutea perfectă, constituie puntea de trecere de la spiritual la material.

Leadership: Procedezi la identificarea capacităților tale de a face distincție între imaginar și real, prin maxima interpolare a unei imagini care poate fi obținută doar prin respingerea ei?

Mai bine zis, ca deschizător al unei viziuni spre cele neînchipuite, pot să aplic orice lege a fizicii pentru a ajusta dimensiunea unei atare schimbări lumești într-o manieră subiectivă. Şi asta deoarece materia dispune de acea calitate de a forma puntea de trecere de la tărâmul spiritual la lumea fizică. Îndeosebi, principiul lui Fermat îmi place nespus să-l aplic pe fundalul miraculosului: *"Timpul în care lumina străbate drumul geometric "s" într-un mediu oarecare este egal cu timpul în care lumina ar străbate drumul"l" în vid."*

Îndelunga căutare s-a încheiat într-un mod cu totul neașteptat. Vizionarul a devenit un creator, și nu orice fel de creator. Mai întâi am fost Alfred Nobel, apoi am fost Prospero, și în final am devenit imaginea celor doi. Am scăpat ca prin minune din fața oricăror nenorociri, ori de câte ori m-am jucat cu pericolul, și am avut mereu duhul fenomenelor cerești de partea mea, pe care am știut să le descifrez la timp cu ajutorul naturii. Mai mult decât atât, furia naturii s-a abătut asupra tuturor celor care mi-au dorit răul.

Nu, nu mă consider un Creator doar fiindcă m-am lăsat influențat în procesul de descriere a imaginilor de ceea ce simțurile au perceput la contactul cu "obiectul descris". Ci pentru că, dincolo de limitele vizibilului, am introdus discret, ici-colo, pas cu pas, elemente de hazard, de improvizație, dar și o serie de algoritmi miraculos–hiperbolici și extensiile acestora într-un joc al expresivității.

Cu toate astea, dacă m-aș considera un model al universului în expansiune exponențială, și dacă gândirea mea ar fi proiectată în chimia necunoscută a materiei, pe lângă orice altfel de lege imanentă, probabil m-aș încadra cu nonșalanță în tendința de a trece de la o percepție obscură la alta mai clară, deci de la imperfect la un grad superior de perfecțiune.

Ceea ce leagă un Creator de întregul univers al creației sale, în dimensiunea leadershipului, este acea parte a viziunii pe care el o folosește atunci când își îndreaptă atenția asupra celor care se văd doar printr-un joc al dublurii ce contrapune, în aceeași structură figurativă, o imagine fabuloasă și una simbolică.

Prima lege a științei în plan spiritual are ca punct de plecare următorul punct de vedere: Nu putem cunoaște lucrurile așa cum sunt în sine, ci numai așa cum ne apar. Am un motiv serios sa spun acest lucru. Am acasă o carte pe care o citesc în continuu, fara sa mă mai pot opri. Sunt nevoia să traiesc în lumea ei fără să-mi forțez privirea, fiindcă ea are calitatea aceea specială de a ști dinainte să introducă în paginile ei toate momentele vieții mele.

Source: https://neculaifantanaru.com/prima-lege-a-stiintei-in-plan-spiritual.html